Jaro - Šťáhlavský, Jindřich

My čekali jaro a zatím přišel mráz.
Tak strašlivou zimu nepoznal nikdo z nás.
Zvěř z okolních lesů nám stála u dveří,
Mnozí co se smáli, náhle uvěří.

Z chýší dřevo mizí a mouka ubývá,
nouze nám tak cizí se rychle ozývá,
ve stájích je ticho, seno dochází,
pod malými okny bílá smrt obchází
a stále blíž...

A potom to přišlo, co muselo se stát,
od údolí k horám začalo všechno tát,
Tenkrát přišel soused a jak mluví téměř lká,
moje žena myslí, že se jara nedočká...

Půjčil jsem mu koně a když saně zapřahal,
Ještě než se rozjel jsem ho rychle varoval,
nevracej se brodem, ledy už praskají,
nejpozději zítra se na pouť vydají
tam k údolí...

Už padalo šero, když se navracel,
delší cestou přes most však čas už neztrácel,
kůň se marně vzpínal, dál už nechtěl jet,
a jak jsem mu říkal, pod nimi prasknul led.

Zvíře strachem hnané ty saně strhlo zpět,
a nad ním se tam v brodu navždy zavřel led,
hledali ho dlouho, až když zmizel zbylej sníh,
pod mostem tam ležel na schodech kamenných
kudy měl jít...

Někdy ten kdo spěchá se domů nevrací...